

Reinventem la llegenda
de Sant Jordi

El drac de l'espai

Una nova llegenda de
Sant Jordi reinventada per
alumnes d'Els Llorers.

Alan
Àlex
Amelie
Ares

Bruna
Carla M.G.
Carla M.
Giulietta

Joan Ot
Josu
Lara
Marina

Max
Milo
Pol
Uma

Ha estat un taller genial!!! Hem comptat amb l'ajut de l'escriptor de literatura infantil **Joan Antoni Martín Piñol** i la il·lustradora **Laia Matari** (ex alumna d'Els Llorers) creant conjuntament una nova llegenda sense estereotips i amb moltíssima imaginació!!!

ampa els llorers

SOM L'ESCOLA DELS COLORS

El drac mutant va travessar l'espai a velocitat supersònica. Cada dia creuava la galàxia buscant nous planetes i nous sabors. Perquè el drac mutant sempre tenia gana.

Es deia Pif i podia canviar de forma, de color i de sexe, segons li vingués de gust, però fos com fos, sempre podia esmorzar, dinar, berenar i sopar vint vegades seguides i encara li quedaven forces per cruspir-se unes quantes cremes catalanes.

El dia en què va passaraquesta història, el Pif va notar una olor molt especial que no havia detectat mai abans. Va frenar en sec i va posar a treballar els seus nassos mutants. Aquella oloreta era molt dolça i només podia venir de la gran nau espacial que se li acostava.

El drac va fer senyals a la nau perquè s'aturés i el deixés pujar.

Una comporta gegant es va obrir i el Pif hi va entrar, deixant-se guiar per l'olor.

En una de les sales, va trobar una caixa oberta amb uns dolços deliciosos, rodonets amb un forat al mig i de molts colors. (A vosaltres us farien pensar en aquelles berlines ensucrades que tothom coneix però a les llegendes de sant Jordi no podem dir marques comercials.)

El drac va allargar la seva llengua de cinc metres i va capturar un dels dolços amb forat. Se'l va empassar de cop. I al moment es va sentir radiant. Era la cosa més deliciosa que havia tastat mai.

Però en aquell moment, unes barres d'energia làser van aparèixer per tot arreu, envoltant-lo. El drac Pif es va adonar que acabava de caure en una trampa i que l'havien tancat en una presó làser.

Quan volia escapar, va notar una pudor molt forta que li va fer tapar-se tots els seus nassos i li va treure les ganes de tot.

Una dona alta, forta i poderosa va aparèixer a l'altra banda dels barrots.

—Per fi t'he capturat! Les rodones dolces amb gust d'unicorn són irresistibles —va dir molt satisfeta—. I si et resisteixes, et castigaré amb un altre pet de pudor terrible.

El Pif es va tirar enrere a causa d'aquella ferum que venia de la dona (tenia un cul al cap i podria llençar pets mortífers! Quin súper poder tan útil... i repugnant al mateix temps.)

—Sóc la Joana, la famosa princesa de l'espai, la caça recompenses més llesta i atrevida de tota la galàxia. Només jo he pogut atrapar-te, bèstia horripilant. S'han acabat els teus dies de sembrar el terror de planeta en planeta. Ja no et menjaràs més persones.

—Eh, que jo no m'he menjat ningú. Això era un altre drac, crec que t'estàs confonent de llegenda.

—A mi no m'enganyes. Gaudeix del teu calabós, que té bon wifi. Quan et porti a la presó de Júpiter em donaran una bona recompensa per tu.

La princesa Joana el va deixar sol i la bèstia mutant es va posar a plorar. És cert que algun avantpassat seu havia menjat persones, però ell no. El pitjor que havia devorat era una amanida russa amb la maionesa caducada.

Després d'una estona, la porta de la sala es va tornar a obrir. Però en comptes de la princesa va entrar un oficinista amb ulleres.

—Ai, un drac! Socors, socors! —va cridar l'home, quan va veure l'animal mutant.

—Tranquil, no et faré res —va dir el drac.

—Això segur que ho dius sempre, fins que et menges la gent a traïció.

—Que soc vegetarià... Pots confiar en mi.

—Ah, llavors sí... Perdona, és que m'espanto fàcilment. I això que un avantpassat meu era molt valent i derrotava dracs tot el dia... Em dic Jordi.

—I has vingut a rescatar-me?

—No, no. He vingut a berenar. Que la Joana s'ha endut totes les rodonetes dolces de la cuina per parar-te la trampa. Però després no me les ha tornat i jo tinc gana. Em passo el dia tancat al meu despatx de la nau quadrant Excels i això només es pot suportar amb un bon berenar.

—No saps com t'entenc —va dir el drac—. A mi m'ha tancat aquí i no m'ha ofert ni un suc ni cap rodoneta. Fa estona que les oloro i em ve salivera...

El Jordi es va mirar el drac i la por va donar pas a la compassió.

—Està bé, drac... Vols una rodoneta de sucre?

—Si és de franc, sí.

El drac i el Jordi van menjar fins que van acabar ben tips.

—Escolta, ara que ens tenim confiança, em pots treure d'aquí? —va demanar el Pif.

—Ui, no. Jo no soc un heroi. Si ens enganxa la Joana, em renyarà i segur que ploro.

—Espera, ara que ho penso... no necessito cap heroi, si em puc salvar jo mateix. Sóc un drac mutant i em transformaré per passar entre els barrots làser!

—Bona idea! Per què no se t'havia acudit abans?

—És que era la primera vegada que em capturava una caça recompenses tira pets...

El drac es va concentrar molt per transformar-se. El seu cos va començar a tremolar i a canviar de forma i de color fins que es va convertir en...

—Una gallina astronauta? —va dir l'oficinista Jordi—. Quina mutació més rara...

La gallina-drac va travessar els barrots làser sense massa problemes, tot i que se li van socarrimar una mica les plomes del costat dret.

—Per fi torno a ser lliure!

—Què està passant aquí? —va dir la princesa, apuntant-los amb la seva arma làser—. Ningú escapa del meu calabós. Prepareu-vos per una lluita ferotge. I segurament de les vostres ferides en sortiran roses, que després vendré a 3 euros.

—Perdoneu, és necessari que us baralleu? Que a mi em fa por —va dir el Jordi—. I encara acabaré rebent jo sense voler...

—Totes les llegendes acaben amb una baralla brutal. És la tradició –va contestar la princesa.

—Això era abans. Estem al futur i tenim rodonetes dolces. Qui necessita barallar-se? –va raonar l’oficinista—. A més... quin mal pot fer una gallina-drac vegetariana?

—Vegetariana? Llavors no menges persones? –va dir la Joana.

—No, no, mai. No soc cap perill. I entenc que només estaves fent la teva feina i no em tens mania, però si despengués de mi no et donarien cap recompensa.

La princesa se’ls va mirar una estona en silenci, tot valorant la situació.

—Però jo sí que et puc donar alguna cosa –va continuar la gallina Pif—. Sé cuinar molt bé i m’invento moltes receptes originals. Mira què faig amb les rodonetes d’unicorn!.

Recuperant la seva forma de drac, va disparar un raig de foc i va rostir unes quantes rodonetes.

—Ja veuràs, tasta-les sense manies.

La Joana va guardar l’arma i va somriure amb la boca i amb el cul (sí, sí, els culs també poden somriure).

—Està bé... de fet, tinc gana i aquestes rodonetes desfetes semblen delicioses.

La princesa va tastar la nova recepta i va quedar encantada...

—Eh, deixeu-me’n per mi també –es va queixar el Jordi.

Van posar-se a berenar aquelles delícies i van acabar contents i rient

De fet, es van engrescar tant que van decidir muntar un restaurant de rodonetes desfetes a domicili per tota la galàxia.

L’únic problema que tindrien a partir d’ara seria no menjar-se les comandes dels clients abans de servir-les!.